

Impostos i pensions

Impostos i pensions

JOAN VILA

Dissabte de la setmana passada vaig participar a Olot a la 3a Jornada d'energia que organitza l'Institut de Ciències de l'Educació Josep Pallach. Vaig parlar de mobilitat elèctrica: de com anirà penetrant el cotxe elèctric i de les possibilitats del camió elèctric. En el debat final va sortir la qüestió sobre si pagàvem massa impostos o no, qüestió a la qual vaig respondre que no, que no en paguem prou per mantenir l'estat de benestar que volem. Un participant em va respondre que ell durant la seva vida hauria pagat molt i que tenia dret a una pensió decent. Com que no ens vam posar d'acord, em va dir que com a autònom pagava 260 €/mes a la Seguretat Social, que ho faria durant 50 anys i que per, tant,

hauria pagat 150.000 euros al final. Llavors li vaig preguntar quants anys volia viure després de jubilar-se; 30 anys? Si aquesta era la seva esperança de viure, el saldo acumulat, sense tenir en compte la inflació, seria de 416 €/mes, quan segur que ell esperava que la seva pensió fos de 1.500 euros. És un exemple que mostra dues coses: que tothom espera molt més del que ha pagat sense ser conscient del que pensa i que el sistema és impossible que funcioni, sense que ningú gosi plantejar-ho netament perquè estem davant l'estafa piramidal més gran que s'ha fabricat mai. El sistema de pensions va ser pensat amb dues hipòtesis que no ara no es compleixen: que cada vegada hi hauria més cotitzants que receptors i que la inflació seria superior al 5%, quan no al 10%. Cap de les dues hipòtesis es compleixen ni es compliran durant els propers 20 anys, com a mínim. Aquesta reflexió m'ha coincidit amb un viatge als Estats Units per assistir a un congrés internacional de tissú on presentàvem una ponència sobre estalvi energètic en un context de sostenibilitat. L'impacte més fort me'l vaig emportar pel personal de control d'accés al congrés. A Europa el personal d'enregistrament i de control d'accés es fa amb nois i noies joves. A Nova Orleans el personal era de gent gran, de més de 70 anys. Aquells avis agafaven feines temporals com aquella per complementar la seva pensió. Allà la pensió se la fa cadascú acumulant estalvis al llarg de la seva vida i, per qüestions diverses, a vegades no n'hi ha prou per cobrir tota la seva vida, sense tenir recursos del sector públic per complementar els ingressos.

Els dos models, el d'allà i el nostre, són completament oposats, però el resultat és el mateix, no hi ha prou capital per cobrir els recursos de les pensions. Arribats a aquí, vull insistir en una cosa que he demanat sovint: que és més important abaixar les despeses més que no pas augmentar els ingressos per augmentar la renda disponible. No és igual tenir un lloguer de 800 euros que un de 200, ni pagar per energia 150 euros que 50, la qual cosa ens porta a la conclusió que el més important per al futur és construir habitatges de qualitat energètica en terrenys de cost zero o gairebé.

La qüestió bàsica és si paguem massa impostos o no, si això és un last per a l'economia o si serà suficient per satisfer les futures pensions. Si mirem al nostre voltant, a Espanya paguem el 32,5% del PIB en impostos, França el 45%, Itàlia el 44%, Alemanya el 39,1%, Bèlgica el 45,4%, Holanda el 39%, Regne Unit el 35,4%, Holanda el 39%, Dinamarca el 48,1%, Suècia el 44,2%, Finlàndia el 44,1%, Grècia 33,7% i només Portugal, amb un 32,4%, té menor càrrega impositiva que nosaltres. La resposta és clara, no paguem prou impostos i ja sabem de fa temps que un dels propers moviments que farà qualsevol govern a Espanya serà posar l'IVA al 23% i, segons quin sigui el color del nou govern, haurà d'apujar també la imposició per IRPF, sobretot pel que fa a les rendes més altes, recentment abaixades per la reforma fiscal de Montoro.

És clar que l'acció d'augmentar la pressió fiscal és un fre al creixement de l'economia i ara no és el moment oportú, perquè això perjudica la tasca de crear més llocs de treball. A Espanya hi ha 16.826.434 treballadors afiliats a la Seguretat Social mentre que hi ha 8.428.726 receptors de pensions, és a dir, 2,00 treballadors per a cada pensionista. Si volem que la pensió mitjana sigui, per exemple, de 800 euros, caldrà que cada treballador aportï al sistema de pensions 400 euros de mitjana, els treballadors autònoms inclosos. I això és molt lluny de ser així. Cal urgentment retornar als 20 milions d'afiliats a la Seguretat Social (ratio de 2,38), alhora que ens deixem de subterfugis dient que cal que els autònoms no paguin gaire a la Seguretat Social si és que finalment volen cobrar d'ella. Tampoc és lícit refugiar-se del tema dient que ha de ser el pressupost públic el que ha d'aportar la diferència per cobrir el dèficit del sistema de pensions. Potser sí que haurà de ser així, però sovint aquest argument es fa servir com a excusa per no voler afrontar vertaderament el problema, com si el pressupost de l'estat es nodrís de diners que es cullen al camp. El pressupost públic en tot cas hauria d'incentivar la creació de treball o complementar el salari si aquest és baix per afavorir que hi hagi més treballadors ocupats.

Per tant, si recapitem, és necessari que la cotització mínima a la Seguretat Social sigui de 400 euros, cal treballar per millorar el poder adquisitiu de la gent abaratint l'habitatge i el cost energètic, cal augmentar el nombre de cotitzants també allargant la vida laboral i fer-nos a la idea que hem sigut víctimes d'una estafa sideral que ara haurem de corregir com ?puguem.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/opinio/2016/03/20/impostos-pensions/773487.html?utm_source=rss